

Xanadu's debuutconcert in Oude Kerk boeiend en uiterst muzikaal

Ani Avramova, piano - Romana goumare, fluit - Christof May, (bas)clarinet.
(Foto: F. Bianchi)

Frans Bianchi, organisator van het Kunst en Cultuur-Festival Huizen vindt dat de Oude Kerk de mooiste plek in Huizen is om concerten te geven. Hij heeft gelijk. De Oude Kerk heeft een prachtige akoestiek met rondom grote ramen waardoor het licht zo mooi naar binnen valt. Vorige week donderdag was in de kerk een klein podium opgezet waarop het kamermuziektrio Xanadu optrad. Dit ensemble, dat bestaat uit Romana Goumare (fluit), Christof May (bas)klarinet) en Ani Avramova (piano) gaf hier hun debuutconcert. Sinds hun studie aan het conservatorium van Den Haag wisten ze van elkaars bestaan maar met z'n drieën musiceren hadden ze nog nooit gedaan. Op dit eerste concert speelden ze werken van onbekende en bekende componisten. Kwam heel kunstminnend Huizen hierop af? Helaas niet; de opkomst was minimaal. Aan het concert heeft het niet gelegen want het was origineel, boeiend en uiterst muzikaal.

Hun vuurdoop was 'Sonatine', een werk in vier delen van Florent Schmitt. Er zit veel virtuositeit en complexiteit in deze compositie. Het tweede deel heeft wat Mahleriaans en het laatste deel: 'Animé' is vooral vrolijk. Niet meteen klonk het gelijkmatig bij het drietal; de klarinet werd wat overstemd door het luide spel van fluit en piano.

Bij het aanstekelijke 'Alma Brasileira' van Heitor Villa-Lobos wist Avramova het melancholische begin en het broeierige middendeel met een trefzekere aanslag goed te verklanken. Vervolgens geraakten we in elfjesland met het bekende 'Prélude à l'Après-midi d'un Faune' van Claude Debussy. May speelde zijn klarinetpartij supergeconcentreerd al moest hij soms opboksen tegen het virtuose spel van de dames. In een driehoeksverhouding is het verdelen van de aandacht altijd lastig. Ook op het programma stond het onbekende 'Bogus Bogey' van de moderne componist Tobias Klein. De titel suggereert van alles en refereert onder andere naar de bogeyman, een 'boeman' die kinderen angst aanjaagt. Inderdaad, met de eerste klanken van

Mays basklarinet kreeg je al snel een gevoel alsof je een spookhuis binnentrad. Hij produceerde spannende, korte geschakeerde riedels die opeens zacht speels werden aangevuld met pianoklanken. Heel toegankelijk was het niet maar des te meer indrukwekkend. Daarna een bijzondere compositie die wederom ook wat meer vroeg van de oren van het publiek: 'Abîme des Oiseaux' van Olivier Messiaen. De klarinet bootste hier vogelgeluiden na. Eerst hoorde je prachtige uitgerekte klarinettonen die plots overgingen in kleine kwetterende blaasgeluiden, afgewisseld met breekbare stiltes en dan weer een reeks toonladderachtige noten. Buiten de kerk floten vogels terug, echt, alsof ze mee wilden doen. De 'Fluit Sonate' van Lowell Lievermann voor piano en fluit is werk dat goed zou passen in een Hitchcock-film. Er werden expressieve lange melodieën geblazen gevolgd door een pulserend ritme op piano. De spanning werd meesterlijk consequent opgebouwd en het geheel klonk heel soepel. Het krampachtige, het nieuwe wat het trio in het begin van het concert had, was er nu wel af. Als laatste speelde ze het bekende 'Libertango' van Astor Piazzolla. Het publiek zat instemmend en vriendelijk mee te knikken. Een intiem en geslaagd debuutconcert. Xanadu debuutconcert, Romana Goumare (fluit), Christof May (klarinet) en Ani Avramova (piano). Bijgewoond: 16 juni 2011, Oude Kerk te Huizen.

Rudolf Hunnik

De Huizer Courant 23 juni 2011